

„Mijn broer boven?”

„Ja, en hij heeft een ouden heer meegebracht. Zijn vader, zegt hij.”

„Vader?”

Als een kat sprong Jan de trap op en verdween hij over het portaal. De hospita tuurde hem hoofdschuddend na en mompelde: „'n Raar huishouden! 'n Rare boel!”

Zij stonden nu tegenover elkander: de vader en de twee zoons, mannen van hetzelfde bloed met ieder voor zichzelf een andere levensbeschouwing.

„Dag vader,” zei Jan, „wat fijn, dat u meegekomen bent! Dag Michiel; heerlijk, dat je teruggekomen bent! Alles wel met moeder? Gaat zitten!”

„Ja, alles wel met moeder. Zij laat je hartelijk groeten, Jan!”

Het gesprek stokte even, men voelde, dat de gewone begroeting maar een vorm was, waarachter iets hevigers brandde en het verlangen woonde om een hart te openen. Vader begon het gevecht door te vragen: „Hoe gaat het bij de marine, Jan? Hoop op promotie?”

„Geen zien, vader! Afbraak, afbouw, anders niets. 't Is om dol te worden. De geest op de vloot wordt ondermijnd, niet enkel door het communisme, maar door het systematisch vernietigen van alle energie, van ieder edel opvlammen voor het heerlijk beroep. Hebben jullie het gelezen over dien adelporst, die, bij een revolutionnair relletje in Den Haag, waarbij een agent werd doodgestoken, aan de politie volgens zijn plicht assistentie verleende en daarvoor werd berispt? Neen, niet door het publiek, maar door het ministerie, door het ministerie. 't Is een schande, dáár!”

„Maar je ging toch naar Rome met een eervolle opdracht, Jan? Een opdracht om trotsch op te wezen!”

„Trotsch? Maar vader toch! Ik droeg de schande van het Hollandsche volk in mijn tasch!”

„Wat zeg je?”

„De waarheid! Bepalingen en orders om te verhinderen, dat Hollandsche jongens Hollandsche schepen zouden uitleveren aan bruinen en gelén. Orders, die achter mijn rug om weer draadloos werden herroepen door de Overheid!”

„Om te gieren, gewoonweg!” waagde Michiel te zeggen.

„Neen, om te sterven van schaamte,” zei Jan kort en bondig.

Vader Van Loon keek zijn zoon ontsteld aan. Hij had zoo gehoopt, in hem een bondgenoot te zullen vinden om zijn anderen zoon weer op te beuren, nieuwe energie te schenken, levenslust; en nu zag hij tot zijn schrik, dat de moreele crisis van den tijd ook reeds dit jonge hart had aangetast met bitterheid en ontgoocheling. Meer dan ooit voelde hij, dat hier maar één redding mogelijk was: het ingrijpen van God Zelf in deze jeugdige levens.

Toen gebeurde er tot zijn groote verwondering iets. Michiel schikte zich dichters aan tafel en zei, terwijl hij zijn broer diep in de oogen keek:

„Jan, vader sprak met mij. Vader moet met jou ook eens spreken, beste kerel. Vader vond den gouden épaulet, zie je, en ik . . . ik vond hem ook.”

„Den gouden épaulet? Wat is dat nu voor iets, Michiel? Ik begrijp je niet.”

„God en het Leven, beste broer. Kom, vader, vertel het hem ook eens, hij . . . begrijpt u ook nog niet. Net zoals ik het ook niet deed, tot ik . . . tot u terugkwam.”

(Wordt vervolgd)

„IN BIJBELSCHE SFEER”

IN MEER DAN ÉÉN OPZICHT ZOUDEN WE hier kunnen spreken van een sympathiek boek. *) Het is goed geschreven. De auteur vertelt onderhoudend. Hij heeft zijn kennis op de reis naar 't Oosten vermeerdert en verdiept. Daardoor is het een leerzaam boek geworden. Ik zou het ook een evangeliseerend boek willen noemen. De naam van den schrijver doet dit al vermoeden. Waar Voorhoeve maar even de kans krijgt, brengt hij het evangelie, geeft hij de blijde boodschap door. Zijn rijke leven, vol van allerlei werk, staat in dienst van den Heiland.

De auteur kent zijn Bijbel en we merken overal zijn uitgebreide Schriftkennis. Met eerbied en waardeering spreekt hij over zijn ouders, waaraan hij een uitnemende opvoeding dankt, die beslissende waarde had voor zijn leven. De liefde voor den Bijbel en voor de menschen erfde hij van zijn ouders.

Met eenige broeders maakte hij een reis naar Egypte, om misverstanden uit den weg te ruimen, die het Zendingswerk bemoeilijkten. Bij het vijfde was zelfs een tachtiger. Onder Gods zegen werd het doel bereikt.

Nu geeft ons dit werk allerlei bijzonderheid over Egypte en Palestina. Historie, cultuur, zeden, volkenkunde — dit alles wordt op duidelijke wijze behandeld, zoodat ook de eenvoudige lezer veel aan dit werk kan hebben. De illustraties verduidelijken den tekst. We merken de belezenheid van den auteur en genieten van menige goede opmerking bij de teekening van menschen en plaatsen en toestanden.

De wijze van uitgave valt te roemen.

Ik heb eens gehoord, dat, wie naar Palestina gaat, een behoorlijke dosis „ongeloofigheid” moet meenemen, want men tracht de reizigers van alles wijs te maken. Men weet allerlei Bijbellekjes precies aan te wijzen. De fantasie mag op zoo'n reis wel onder de tucht. De schrijver weet daar alles van en zal wel met de noodige voorzichtigheid een en ander hebben aangehoord.

Over de plaats Golgotha schijnen de meeningen verdeeld. Sommigen denken, dat ze zelfs bij benadering niet is aan te wijzen; de auteur gelooft, dat ze niet te zien is door de kerken en kapellen, die men er op heeft gebouwd. Ook heb ik hooren betwijfelen, of de oudste boomen in Gethsemané dezelfde zijn als die er stonden in Jezus' dagen.

De geachte schrijver gelooft aan het herstel van den Joodschen staat; aan een toekomstigen nationalen opbloei van het Israëlietische volksleven. Zooals Da Costa er aan geloofde. De meeningen loopen ook hier uiteen.

Geheel nieuw was mij de gedachte, dat de Heiland op den Olijfberg zal wederkomen in heerlijkheid. Waarop steunt deze? Toch niet op het verhaal van 's Heeren hemelvaart? De engelen spreken wel van „een alsoo wederkomen,” maar noemen de plaats niet. De verwijzing naar Zach. 14 : 4 is mij in dit verband niet duidelijk.

Maar er zijn nu eenmaal streng persoonlijke opvattingen over bepaalde Schriftgedeelten.

Ik hoop, dat dit boek een grooten lezerskring mag hebben. Het is het waard.

A. L. v. H.

*) In Bijbelsche Sfeer door J. N. Voorhoeve, uitgave van La Rivière & Voorhoeve, Zwolle.